

«26» — доленосне число родини Єжових

(Продовження. Початок – у №13 (750) від 28.03. 2013 р., стор. 5)

Безпосереднє заселення відбулось уже в серпні 1988 року. Оксана Валентинівна зауважила такий цікавий факт: «Вже зібравши речі для переїзду, до нас прибилась бродяча собака, яку ми вирішили забрати у нове поселення. Так вона в нас і прожила. До речі, і зараз наша родина тримає собаку породи лабрадор».

Ми вже переконалися, що родина Єжова є знаковою для нашого міста, підтвердженням цього факту є й те, що бабуся Єлизавета Семенівна стала першою людиною, яка померла в місті Славутич, Оксана Валентинівна пригадує, що не було навіть цвинтаря, тому похована Єлизавета Семенівна у селі Неданчичі. Отже, перший ордер, перша смерть...

Число 26 вже двічі розірвало життя родини Єжових на до і після, вперше день аварії на ЧАЕС 26 квітня 1986 року, а вдруге – отримання ордеру на нове поселення – 26 березня 1988 року, але на цьому число не зупинилось і вже через декілька років 26 березня 1992 року з'явився на світ онук Валентина Єжова – Данііл Снісар, який теж відомий багатьом славутичанам як кореспондент ТРК «Славутич». І ще один цікавий факт: кількість жителів Славутича на той

час становила приблизно 26 000 чоловік.

Тож із числом 26 по життю – такий девіз цієї незвичайної родини.

Зустрілись ми і з іншими славутичанами, які отримували ордери в числі перших, серед них – добре всім відома Світлана Олександрівна Хоменко, лікар СМСЧ-5, яка теж поділилась з нами своїми спогадами.

– Мій чоловік, Валерій Євгенович Хоменко, працював хірургом в Комарині, де ми і проживали разом до переїзду в Славутич, – розповідає нам Світлана Олександрівна.

– Я родом із Кривого Рогу, і завжди мріяла жити в щойно збудованому, маленькому містечку, тому, потрапивши в ще недобудований Славутич, одразу зрозуміла – це місто моєї мрії! – поділилась з нами наша співрозмовниця. – Влаштувавшись на роботу до СМСЧ-5, ми з чоловіком продовжували жити в Комарині і щодня добиралися на роботу дизель-поїздом, що дуже нас виснажувало. Тому коли ми дізналися, що отримаємо житло в Славутичі – нашій радості не було меж, – продовжує Світлана Олександрівна. – 26 березня 1988 року я пригадую як святковий урочистий день. До нас на вручення ордеру приїхали родичі, щоб розділити з нами цю

приємну подію. О 14.00 в Славутичевому виконавчому комітеті, голова міської ради Олександр Тимофійович Паньков вручив нам ордер. Пригадую, що мені навіть дали слово для висловлення своїх вражень. Мешканцям Ризького кварталу ключі від квартири давали з брелоком, який я ношу із собою по сьогоднішній день, – показує нам його, посміхаючись, Світлана Олександрівна. – Після вручення ми всі направились до нашої щойно отриманої квартири. В кварталі нас зустрічали караван будівельники, які щиро вітали нас із новосіллям, було чимало журналістів з республік, які будували квартали, – розповідає наша співрозмовниця. – А яким радісним та неповторним було новосілля! Люди накривали підлогу скатертинками і святкування проходило на підлозі, оскільки в квартирах у багатьох ще не було меблів, але наскільки відверто й щиро, без усіляких заздрощів ми вітали один одного!.. Трохи згодом, облаштувавши квартиру, ми обжили й нове місто. І вже 1 вересня 1988 року наша донечка Галинка була зарахована в першокласники, і це були перші першокласники міста Славутич. Я жодного разу не пошкодувала, що ми з чоловіком пов'язали свою долю зі Славутичем. Славутич – наш дім,

Оксана Снісар і Тетяна Єжова

наша робота, наше містечко... – закінчила нашу бесіду Світлана Олександрівна.

Сусіди Світлани Олександрівни – родина Харченків, Віталій Володимирович і Людмила Михайлівна, також отримували квартиру одні з перших, у розмові з нами пригадують 26 березня 1988 року як святковий, пам'ятний день. Віталій Володимирович повідав нам, що після отримання ордерів вони рушили на урочисте відкриття торговельного центру «Днепр» та дитячого садку «Калинка», куди згодом в числі перших вихованців

була зарахована й їхня донечка.

Ось такі різні долі наших співрозмовників, різні спогади, різні переживання, але день 26 березня 1988 року поєднав їх. Ці люди назавжди залишаться в історії нашого міста як перші... Перший ордер, перші першокласники, перші вихованці садочку...

В. В. ПАВЛЕНКО,
молодший науковий
співробітник Краєзнавчого
музею м. Славутича
і Чорнобильської АЕС,
фото Є. АЛІМОВА